

HỎI 87

NGƯỜI VỀ TRẢ OÁN

Sau khi đuổi Kim Liên ra khỏi nhà, Nguyệt nương sai Xuân Hồng đi gọi Tiết tẩu tới để lãnh Thu Cúc ra đem bán.

Trên đường đi, Xuân Hồng tình cờ gặp Ứng Bá Tước, Bá Tước hỏi:

- Người đi đâu vậy?

Xuân Hồng đáp;

- Đại nương sai tôi đi gọi bà mối Tiết tẩu tới.

Bá Tước hỏi tiếp:

- Gọi tới làm gì vậy?

Xuân Hồng đáp:

- Để đem bán con a hoàn Thu Cúc, a hoàn cũ của Ngũ nương đó.

Bá Tước lại hỏi:

- Còn Ngũ nương làm sao lại bị đuổi vậy?

Xuân Hồng đáp:

- Vì Ngũ nương tăng tị với cậu Kính Tế, Đại nương biết được, trước hết cho đem bán Xuân Mai, tiếp đó thì đánh cho cậu Kính Tế một trận rồi đuổi ra khỏi nhà, sau cùng thì đuổi Ngũ nương đi.

Bá Tước nghe xong gật gù bảo:

- Thì ra Ngũ nương thông gian với Kính Tế, thật không còn trời đất nào nữa.

Đoạn hỏi Xuân Hồng:

- Gia gia người mất rồi, người còn ở đó làm gì? Người có định về Nam với chủ cũ hay là người có tính đến nhà khác không?

Xuân Hồng đáp:

- Nhị gia hỏi cũng đúng. Sau ngày gia gia tôi mất thì Đại nương nghiêm khắc riết róng trong mọi việc, mấy cửa tiệm cũng dẹp đi, nhà cửa ở ngoài cũng bán đi, tiền bạc các nơi thâu góp hết lại, gia nhân trong nhà thì cứ thải hồi dần dần cho bớt miệng ăn. Cầm Đồng, Họa Đồng cũng bỏ đi rồi. Tôi muốn về Nam nhưng không ai dẫn về, mà muốn tìm chủ khác ở đây thì không ai mách bảo, biết làm sao?

Bá Tước bảo:

- Đồ ngốc, không có người này thì có người kia chứ sao, và lại thiên sơn vạn hải, người mò về Nam làm gì, mà có tài ca hát, lo gì không tìm được chủ mới giàu có cao sang. Thôi để ta chỉ cho, hiện Trương Nhị lão gia tại huyện này, giàu nứt đổ vách, lại sắp làm chức Chưởng hình Thiên hộ thay thế cho gia gia người tại sở Đề hình này. Hiện Nhị nương của người trước đã trở thành nhị phòng của Trương lão gia. Lão gia thấy người mặt mũi dễ coi, lại giỏi hát Nam khúc thì thế nào cũng trọng dụng, cho người làm gia nhân thân tín, chẳng hơn là ở lại với chủ cũ hay sao? Trương lão gia tính tình lại tốt, người hãy còn trẻ, người mà được vào hầu hạ thì phúc bẩy mươi đời đấy.

Xuân Hồng nghe xong, sụp xuống ngay giữa đường lạy như tế sao mà nói:

- Nếu vậy thì xin nhị gia làm ơn làm phúc tiến dẫn cho, xong việc tôi sẽ có lễ tạ ơn nhị gia.

Bá Tước lời Xuân Hồng dậy mà bảo:

- Đồ ngốc, mà có đứng dậy không, giữa đường giữa chợ mà làm gì vậy? Tao chỉ quen giúp người, há lại mong mà trả ơn hay sao? Mà làm gì mà có tiền?

Xuân Hồng lại hỏi:

- Nhưng nếu tôi bỏ đi, Đại nương cho người tìm thì sao?

Bá Tước bảo:

- Không sao, để tao nói với Trương lão gia, viết thiệp và cho đem một lạng bạc tới để hỏi mua mà, Đại nương ở nhà thấy vậy

đã chẳng dám nhận tiền, mà còn hai tay dẫn mày sang với Trương lão gia là khác.

Xuân Hồng mừng lắm, cảm ơn Bá Tước rồi cáo từ để tới nhà Tiết tẩu.

Tiết tẩu lãnh Thu Cúc ra chỉ bán được năm lạng, giao lại cho Nguyệt nương.

Hôm sau, Bá Tước hẹn Xuân Hồng rồi dẫn tới ra mắt Trương Nhị, Trương Nhị thấy Xuân Hồng mặt mày thanh tú, lại giỏi hát Nam khúc thì hài lòng lắm, thâu nhận ngay. Lại theo lời Bá Tước, viết thiệp và gói vài lạng bạc sai người đưa tới cho Nguyệt nương.

Hôm đó Nguyệt nương dọn rượu đãi Phạm thị, vợ Vân Chỉ huy.

Nguyên là Vân Chỉ huy được bổ làm Tả vệ Đồng tri tại huyện Thanh Hà, thấy Tây Môn Khánh đã chết, Nguyệt nương ở góa nuôi con, trong nhà tiền bạc của cải cũng nhiều, lại nhân lúc trước Nguyệt nương và Phạm thị chỉ bụng kết làm thân gia, nay Nguyệt nương sinh con trai, mà Phạm thị cũng sinh con gái được mấy tháng, bèn bảo Phạm thị soạn lễ vật thật hậu tới, nhắc lại lời hứa hôn lúc trước. Nguyệt nương vui mừng lắm, dọn tiệc thết đãi, bàn chuyện hôn nhân cho hai đứa trẻ. Nguyệt nương lại lấy ra một cặp vòng vàng đưa cho Phạm thị gọi là sinh lễ con trai mình.

Hai người đang uống rượu chuyện trò thì Đại An đem thiệp và bạc của Trương Nhị vào thưa:

- Xuân Hồng xin vào hầu hạ Trương lão gia rồi. Trương lão gia cho đem thiệp và bạc tới để xin quần áo đồ đạc của Xuân Hồng.

Nguyệt nương nghĩ là Trương Nhị sắp nhậm chức Đề hình, có từ chối cũng không được, nên không nhận bạc, mà cho đem quần áo của Xuân Hồng đi.

Lúc trước, Bá Tước có nói với Trương Nhị về nhan sắc và tài ba của Kim Liên, nay lại nói thêm:

- Nay thì Tây Môn Đại nương đuổi Kim Liên ra rồi, hiện nàng đang tá túc tại nhà Vương bà.

Trương Nhị mấy lần sai gia nhân tới nhà Vương bà trả giá,

nhưng Vương bà nhất định đòi đủ trăm lạng, chưa kể tiền công. Trương Nhị đã trả tới tám chục lạng mà Vương bà chưa chịu.

Đang định trả hơn, thì được nghe Xuân Hồng nói về vụ thông gian giữa Kim Liên và Kính Tế, nên Trương Nhị bỏ ý định cưới Kim Liên, lại bảo Bá Tước:

- Con người như thế thì ham làm gì, vả lại trong nhà tôi hiện có đứa con trai mười lăm tuổi, đang gắng công đèn sách, đem thứ đó về chỉ tổ làm hư thành nhỏ mà thôi.

Lại nghe Kiều Nhi nói:

- Lúc trước Kim Liên dùng thuốc độc giết hại chồng là Võ Đại để được lấy Tây Môn Khánh, lại từng dùng thủ đoạn ác độc để làm hại cả hai mẹ con Bình Nhi.

Do đó Trương Nhị lại càng không dám nhắc tới chuyện cưới Kim Liên về làm thiếp nữa.

Nói về Xuân Mai, nhờ đẹp dễ lanh lợi, có tài đàn hát nên Chủ Thủ bị yêu quý lắm, cho ở riêng một căn nhà ba gian trong phủ, có một tiểu a hoàn phục dịch, lập làm nhị phòng, ngày đêm vui thú.

Vợ lớn của Chu Thủ bị thì tu hành ăn chay trường, không thiết chuyện đời, nên một mình Xuân Mai tay hòm chìa khóa coi sóc việc nhà. Vợ lớn Chu Thủ bị có một con gái nhưng còn nhỏ dại.

Một hôm, Tiết tẩu tìm đến bảo Xuân Mai:

- Kim Liên bị đuổi ra rồi, hiện đang tạm trú tại nhà Vương bà để chờ gã bán.

Xuân Mai nghe xong sầu thương khóc lóc, nói với Chu Thủ bị:

- Hai chúng tôi trước kia quý mến nhau, hẹn rằng lúc nào cũng có nhau. Ngũ nương thương tôi, chẳng khác gì ruột thịt. Nào ngờ ngày nay tan tác chia lìa. Ngũ nương lại bị đuổi ra khỏi nhà để gã bán cho người khác. Nếu chàng thương tôi thì bỏ tiền ra cưới Kim Liên về cho chúng tôi được sống bên nhau.

Lại tán tụng Kim Liên;

- Kim Liên đẹp vô cùng, lại giỏi thi ca từ phú, thông minh lanh lợi và có tài đánh đàn tỳ bà tuyệt diệu. Kim Liên tuổi Thìn, năm nay ba mươi hai. Nếu Kim Liên về đây, tôi tình nguyện xuống làm đệ tam phòng.

Chu Thủ bị nghe Xuân Mai nói mãi cũng xiêu lòng, bèn gọi hai gia nhân thân tín là Trương Thắng và Lý An, đem mấy vuông lụa và hai tiền, tới hỏi thăm Vương bà về chuyện Kim Liên.

Wương bà nói:

- Tây Môn Đại nương đòi đúng một trăm lạng, chưa kể tiền công của tôi.

Trương Thắng và Lý An cò kè lên tám chục lạng nhưng Vương bà vẫn một mực không chịu.

Trương Thắng và Lý An về thưa lại, Chu Thủ bị bảo là tám mươi lăm lạng. Hai người tới nói nhưng Vương bà bảo:

- Không phải là tôi ra giá mà trả tới trả lui, chính Tây Môn Đại nương đã nhất định là một trăm lạng, không thể cựa gì được đâu.

Hai gia nhân về thưa lại, Chu Thủ bị thấy quá đắt nên định thôi, nhưng Xuân Mai khóc lóc nói:

- Xin chàng cố thêm ít lạng nữa, Kim Liên về làm bạn với tôi, tôi có chết cũng cam tâm.

Chu Thủ bị đành thêm năm lạng là chín chục lạng, sai quản gia Chu Trung tới gặp Vương bà. Vương bà lại càng đồng ý:

- Nếu chỉ với giá chín chục lạng thì Kim Liên đã về với Trương lão từ lâu rồi, con đâu nữa mà hỏi.

Chu Trung thấy Vương bà lên mặt quá đáng thì lớn tiếng đáp:

- Con mụ giặc già kia đừng có ăn nói hồ đồ, mụ biết lão gia ta là ai không mà đem Trương Nhị ra dọa? Lão gia ta có phải khi không sai chúng ta nói ngon nói ngọt với mụ đâu, chẳng qua là muốn có thêm một người thiếp cho vui nhà vui cửa nên mới sai chúng ta tới đây, nếu không thì chúng ta thềm nói chuyện với cái mặt mụ hay sao?

Lý An cũng đi theo, thấy vậy kéo áo Chu Trung mà bảo:

- Thôi, quản gia, năm lần bảy lượt tới đây mà mụ cứ đồng đà đồng đành làm già, bây giờ mình về thưa lại với lão gia, để bắt mụ lên công đường, kẹp chân kẹp tay trừng trị tội vô lễ.

Wương bà vì tham hơn trăm lạng bạc của Kính Tế nên ráng chờ, hai người chửi mắng gì cũng mặc.

Chu Trung về thưa với chủ:

- Trả tới chín chục lạng mà mụ vẫn không chịu, lại còn nói hỗn.

Chu Thủ bị bảo:

- Thôi ngày mai đem một trăm lạng rồi gọi một cái kiệu tới trả tiền mà đem người về cho xong.

Chu Trung kêu lên:

- Một trăm lạng đã xong đâu, mụ còn nói là tiền công mai mới chưa tính, như vậy ít ra cũng phải tốn thêm năm mười lạng nữa. Con mụ này hỗn láo lắm, không biết ai vào với ai, lão gia cho bắt mụ ta lên công đường, kẹp chân kẹp tay mụ cho một trận họa may mụ mới sợ.

Chủ tớ cứ loay hoay bàn tính...

Bây giờ mới nói về Võ Tông. Khi tới làm lính thú tại Mạnh Châu thì Võ Tông được viên quản doanh là Thi Ân biệt đãi. Sau đó Thi Ân uống rượu tại Lâm tửu điểm, có chuyện tranh chấp với một người là Tưởng Môn Thân, bị Môn Thân đả thương. Thi Ân nhờ Võ Tông trả thù. Võ Tông đánh cho Tưởng Môn Thân một trận tới bời. Nhưng em gái Tưởng Môn Thân là Tưởng Ngọc Lan, lại là vợ của Trương Đô giám. Võ Tông bị Trương Đô giám bắt tới đánh đập tàn nhẫn rồi đẩy đi lính thú tại trại An Bình. Trên đường đi, tại bến Phi Vân, Võ Tông phá gông, giết hai viên công sai áp giải, rồi quay lại Mạnh Châu giết cả Trương Đô giám và Tưởng Môn Thân cùng toàn thể gia quyến hai người này, sau đó trốn tại nhà Thi Ân. Thi Ân viết một phong thư, kèm theo một trăm lạng bạc, bảo Võ Tông đem đến trại An Bình, nhờ vị quan Tri trại là Lưu Cao nâng đỡ. Nhưng trên đường đi thì gặp đúng lúc Thái tử được lập làm Đông cung, triều đình đại xá cho tội nhân trong thiên hạ, do đó Võ Tông cũng được ân xá, trở về huyện Thanh Hà nhận lại chức Đô đầu như cũ.

Về tới huyện, vào trình diện với huyện quan nhận chức, Võ Tông mũ áo xênh xang tìm lại người hàng xóm cũ là Đào Nhị lang, người đã được Võ Tông gửi gắm Nghênh Nhi từ trước.

Nghênh Nhi lúc đó đã mười chín tuổi. Võ Tông đón cô cháu gái về ngôi nhà cũ cùng ở.

Mấy hôm sau Võ Tòng sai dọn tiệc khoản đãi tạ ơn Đào Nhị Lang, đồng thời hỏi tin tức Tây Môn Khánh và Kim Liên. Đào Nhị lang cho biết vẫn tất là Tây Môn Khánh đã chết vì bệnh, Kim Liên thì mới bị đuổi ra khỏi nhà Tây Môn Khánh, hiện đang tá túc tại nhà Vương bà, cũng sắp lấy người khác nay mai.

Hôm sau, Võ Tòng mũ áo xanh xang đến nhà Vương bà. Kim Liên đang đứng trong rèm nhìn ra đường, thấy Võ Tòng tới thì nhận ra ngay, vội lui vào trong.

Võ Tòng vén rèm hỏi:

- Vương ma ma có nhà không?

Wương bà đang lúi húi bên trong vội bước ra lên tiếng:

- Ai hỏi gì vậy?

Nhưng vừa chợt nhận ra Võ Tòng, vội khúm núm vái chào, Võ Tòng cũng đáp lễ tử tế. Vương bà ngượng cười hỏi:

- Võ nhị gia về hồi nào vậy?

Võ Tòng đáp:

- Tôi được đại xá, mới về mấy hôm nay. Cảm ơn ma ma đã trông coi giữ gìn căn nhà kế bên đây của anh tôi, ngày khác sẽ hậu tạ.

Wương bà thấy Võ Tòng ăn nói diêm dăm, không có vẻ gì hung hãn thì cũng hơi yên lòng, bèn cười hi hi mà bảo:

- Chà, Võ nhị gia đi ít năm mà trông phương phi đẹp dễ hẳn ra, lại cư xử đúng là người biết lễ.

Đoạn mời Võ Tòng vào nhà ngồi, đem trà ra mời, Võ Tòng ngồi xuống nói:

- Tôi có chuyện này muốn nói với ma ma.

Wương bà chột dạ:

- Có chuyện gì xin nhị gia cứ dạy.

Võ Tòng bảo:

- Tôi nghe nói Tây Môn Khánh đã chết, mà chị dâu cũ của tôi hiện đang ở đây. Vậy cảm phiền ma ma nói với chị dâu tôi rằng, nếu đã ưng ai rồi thì thôi, còn chưa có đám nào thì tôi xin bỏ tiên ra cưới về để có người trông nom cháu Nghênh Nhi. Nghênh Nhi đã lớn cần có người dạy bảo, vả lại một nhà đoàn tụ như vậy thì thiên hạ cũng khỏi chê cười.

Wương bà nghe xong nín lặng giây lâu mới đáp:

- Phan nương tử tuy là đang ở đây với tôi, nhưng chuyện chồng con thì tôi không được biết, để tôi nói thử xem sao.

Kim Liên từ nãy ngồi trong vãn lắng tai nghe, nay thấy Võ Tòng có ý cưới mình, lại thấy Võ Tòng đẹp trai hơn xưa, ăn nói dịu ngọt hơn xưa trong bụng nghĩ thầm:

- Thật là may mắn, thân mình nào ngờ lại được về với Võ Tòng.

Do đó không đợi Vương bà vào hỏi, đã bước ra tươi cười chào hỏi Võ Tòng rồi long lanh sóng mắt đưa tình mà nói:

- Nếu quả thúc thúc đã có lòng cho tôi được về trông nom dạy dỗ cháu Nghênh Nhi tới lúc khôn lớn có chồng có con, thì như vậy còn gì bằng, tôi cũng chẳng mong gì hơn nữa.

Wương bà vội nói:

- Nhưng còn một trăm lạng mà Tây Môn Đại nương đòi thì... thì...

Võ Tòng ngắt lời:

- Gì mà nhiều quá vậy?

Wương bà bảo:

- Lúc trước Tây Môn Đại quan nhân cưới nương tử đây tốn kém không biết bao nhiêu mà kể, số bạc quan nhân bỏ ra có thể đúc thành một người bằng bạc lớn bằng người thật ấy chứ, bây giờ một trăm lạng bạc có ý nghĩa gì.

Võ Tòng bảo:

- Không sao, tôi đã có ý rước tẩu tẩu đây về nhà thì một trăm lạng cũng được. Tôi sẽ bỏ ra thêm năm lạng để tạ ơn lão bà.

Wương bà cười tít mắt:

- Quả Võ nhị gia là người biết lễ, mấy năm nay từng trải chốn giang hồ, bây giờ rõ ra là người lịch duyệt.

Kim Liên quay vào pha một chung trà nóng, hai tay bưng ra nâng lên mời Võ Tòng uống. Vương bà nói thêm:

- Hiện nay một mặt thì Tây Môn Đại nương hối thúc, một mặt thì cũng có ba bốn người tới hỏi, nhưng số bạc chưa đủ nên chưa ngã ngũ. Vậy xin nhị gia mau mau đem bạc tới thì hơn. Người ta thường nói, cưới vợ thì cưới liền tay mà. Nay nhị

gia về đây thì rõ là việc nhân duyên dù xa xôi vạn lý cũng là do tiền định, nhị gia chớ để nương tử đây lọt vào tay người khác.

Kim Liên cũng đốc xúi thêm:

- Nếu quả thúc thúc có thương tôi thì cũng xin gấp gấp lên cho.

Võ Tòng bảo:

- Được rồi, sáng mai tôi đem bạc đến, chiều là rước tẩu tẩu về được rồi.

Nói xong cáo từ mà về. Kim Liên mừng rỡ như người chết đi sống lại, còn Vương bà thì vẫn còn nghi ngại, không tin là Võ Tòng có nổi số bạc trăm lạng.

Hôm sau, Võ Tòng mở rương lấy ra số bạc trăm lạng mà lúc trước Thi Ân bảo đem cho quan Trưởng trại Lưu Cao, lại lấy thêm năm lạng bạc vụn, đem tất cả tới nhà Vương bà, đặt lên bàn bảo đếm lại cẩn thận. Vương bà thấy bạc long lanh trắng xóa một bàn thì cứ ngẩn ra mà nhìn, trong bụng nghĩ thầm:

- Tuy Kính Tế có hứa trả đúng trăm lạng, lại thưởng mười lạng, nhưng lên Đông Kinh lấy bạc, biết ngày nào mới về, mà biết có lấy được bạc đem về hay không. Nay thì Võ Tòng đem tới đủ số bạc, lại có năm lạng tiền thưởng, chi bằng nhận ngay là hơn.

Nghĩ xong, đếm bạc cẩn thận, gói lại kỹ càng rồi lạy tạ Võ Tòng, miệng nói:

- Cảm tạ nhị gia đã biết rõ công khó của tôi.

Võ Tòng bảo:

- Lão bà đã nhận bạc rồi, hôm nay cho tôi được rước tẩu tẩu đây.

Vương bà kêu lên:

- Trời ơi, đi đâu mà gấp quá vậy? Cũng còn phải từ từ để chuẩn bị này kia chứ, nhị gia không chờ được đến chiều hay sao? Để tôi đem bạc tới giao lại cho Tây Môn Đại nương, rồi về đây đưa nương tử đến cho đại gia.

Đoạn lại nheo mắt cười:

- Đàng nào thì tối nay nhị gia cũng trở thành vị tân lang về.

Võ Tòng bất đắc dĩ phải về.

Tiền Vô Tòng ra xong, Vương bà quay vào nhà ngẫm nghĩ:

- Đại nương chỉ nói mình gả bán Kim Liên mà chưa định rõ giá cả thế nào, mình chỉ nên đưa một vài chục lạng mà thôi.

Nghĩ vậy, chỉ đem theo hai chục lạng, tới giao cho Nguyệt nương.

Nguyệt nương hỏi:

- Người nào bỏ tiền ra cưới vậy?

Vương bà đáp:

- Thế mới biết lá rụng về cội thật, người bỏ tiền ra cưới Kim Liên chính là em chồng Kim Liên ngày trước.

Nguyệt nương giật mình nghĩ thầm:

- Người ta thường nói, kẻ thù gặp nhau, người ngoài khó biết.

Đoạn nói với Ngọc Lâu:

- Chỉ sợ sau này chết vì tay người em chồng đó mà thôi. Người đó từng giết người không gớm tay, chắc chẳng bỏ qua thù anh đâu.

Vương bà về tới nhà thì cũng quá trưa, sai con là Vương Triều xếp dọn rương hòm đồ đạc cho Kim Liên, đem tới nhà Võ Tòng trước.

Hôm nay, Võ Tòng trở về ngôi nhà cũ của anh, gọi quân hầu tới quét dọn sạch sẽ, lại chuẩn bị tiệc rượu sẵn sàng.

Tối chiều thì Kim Liên trang điểm rực rỡ, mặc bộ xiêm y mới nhất đẹp nhất, theo Vương bà tới.

Đứng ngoài cổng nhìn vào đã thấy trong nhà đèn nến lung linh, vào tới cửa lại thấy ngay bàn thờ của Võ Đại được thiết lập giữa nhà, hương khói nghi ngút.

Kim Liên vừa thoát trông đã giật mình nghĩ ngại, chỉ biết theo Vương bà đi qua bàn thờ, vào phòng trong như kẻ mất hồn.

Võ Tòng gọi Nghênh Nhi ra khóa chặt cửa trước đóng chặt cửa sau lại. Vương bà thấy vậy hơi hoảng nói:

- Thôi, bây giờ xin nhị gia cho tôi về, nhà cũng chẳng có ai.

Nhưng Võ Tòng ngăn lại bảo:

- Đâu được, mời bà lão ngồi lại dùng chén rượu đã chú.

Nói xong bảo Nghênh Nhi dọn rượu và thức ăn vào bàn

trong, mời Vương bà và Kim Liên cùng ăn. Hai người chưa kịp đụng đũa thì Võ Tông đã tự rót rượu ra chung lớn, uống một hơi năm chung đầy. Vương bà thấy vậy, vội uống một chung nhỏ rồi đứng dậy bảo:

- Thôi, tôi uống rồi, xin nhị gia cho tôi về, để hai người tự do trò chuyện.

Võ Tông dẫn mạnh chung rượu xuống, trừng mắt bảo:

- Lão đừng có ăn nói hồ đồ, ngồi xuống đi, tôi có chút chuyện muốn nói.

Dứt lời, chỉ nghe một tiếng "soạt", đã thấy một lưỡi dao dài hai thước lấp lánh trong tay Võ Tông. Vương bà và Kim Liên quá sợ đến không kịp kêu lên, chỉ ngồi sững bất động. Võ Tông lăm lăm cây dao, mắt đỏ hào quang, tóc mai dựng ngược, trở vào mặt Vương bà mà bảo:

- Xưa nay ân có trả oán có đền, mụ đừng giả vờ mê ngủ. Cái chết của anh ta là do mụ cả.

Vương bà chết giun chết đế lấp bắp:

- Nhị gia ôi, đêm đã khuya đâu mà nhị gia say sưa như vậy, thôi đừng đùa nữa, khiếp lắm.

Võ Tông quát:

- Thôi đừng nói nhảm. Võ nhị này đầu chết cũng chưa từng biết sợ ai. Nhưng để ta hỏi tội con dâm phụ này trước đã, rồi sẽ nói chuyện với mụ sau. Mụ mà nhúc nhích tắt tính mạng khó toàn.

Đoạn quay sang Kim Liên, trở mặt mà mắng:

- Con dâm phụ khốn kiếp nghe đây, anh ta vốn người hiền lành, tại sao mà lại mưu hại? Khôn hồn thì khai thật ra, bằng không ta quyết chẳng tha đâu.

Kim Liên mặt cắt không còn hạt máu, lập cập đáp:

- Thúc thúc ơi, làm gì có chuyện đó. Anh của thúc thúc bị bệnh đau bụng mà chết, người nào cũng biết, tôi có tội tình gì đâu.

Chưa dứt lời thì Võ Tông đã đập đổ ngay bàn rượu, chén bát rơi vỡ loảng xoảng, rồi một tay cầm dao, một tay nắm tóc Kim Liên lôi ra phòng ngoài, trước bàn thờ Võ Đại. Kim Liên bị lôi

xénh xệch dưới đất, quá sợ không kêu lên được. Vương bà thấy vậy hoảng hồn, nhân lúc Võ Tông-lôi kéo Kim Liên, vội chạy ra cửa ngoài hông thoát thân, nhưng cửa đã khóa chặt. Võ Tông nhẩy tới, cởi giầy lưng trối chặt tay chân Vương bà như trối con lợn con dê. Vương bà nằm còng queo dưới đất, kêu khóc mà bảo:

- Võ Đô đầu ơi, mọi chuyện của nương tử đây là do một mình nương tử chứ tội nào dính dấp gì đâu. Xin Đô đầu bớt giận cho tôi nhờ.

Võ Tông mắng:

- Con chó già không phải léo mép nhiều lời, mà làm gì hay không, ta đều biết cả. Chính mày xúi Tây Môn Khánh tìm cách dày tao đi xa, tưởng là tao phải chết ở nơi rừng thiêng nước độc, nào ngờ có ngày ta trở về như hôm nay. Tây Môn Khánh đã chết rồi, ấy là phúc cho nó. Bây giờ ta xử tội con dâm phụ này trước đã, rồi sẽ tính đến mày sau.

Nói xong hoa đao một vòng trước mặt Kim Liên. Kim Liên rú lên rồi khóc nói:

- Thúc thúc ơi, xin tha cho tôi, tôi sẽ xin nói hết.

Võ Tông hạ đao xuống, lôi Kim Liên tới, bắt quỳ trước bàn thờ rồi quát:

- Con dâm phụ nói mau đi.

Kim Liên hôn bất phụ thể, chỉ biết thuật lại tử mĩ đầu đuôi, từ lúc buông mình trúng đầu Tây Môn Khánh, rồi cùng Tây Môn Khánh thông gian, tới lúc Tây Môn Khánh đả thương Võ Đại, Vương bà bày mưu dùng độc dược hại Võ Đại, dùng thân thể tiên bạc hại Võ Tông, cho tới lúc được Tây Môn Khánh cưới về, nhất nhất thuật lại, không giấu giếm mảy may.

Vương bà nằm nghe, chỉ luôn miệng kêu khổ, khi Kim Liên dứt lời thì Vương bà kêu lên:

- Con khốn kia, mình mà gây tội thì ráng chịu tội, sao lại đặt điều bịa chuyện đổ lỗi cho tao?

Võ Tông tới bàn thờ anh, thấp thêm một tuần hương, rót thêm một tuần rượu, đốt vàng mã rồi khấn rằng:

- Anh ơi, hồn anh chẳng xa, xin về chứng giám. Em là Võ Tông rửa thù cho anh đây.

Kim Liên biết là không thoát, bèn tri hô lên, nhưng vừa mở miệng đã bị Võ Tông xé áo nhét chặt vào miệng. Đoạn dè ngửa Kim Liên ra, xé áo Kim Liên để lộ khoảng bụng trắng ngần, mà bảo:

- Con dâm phụ mặt mũi đẹp đẽ lắm, nhưng để ta xem lòng da mảy thế nào.

Nói xong cầm mũi dao rạch một đường trên làn da bụng mịn màng, máu tươi tóe ra. Kim Liên ú ớ trong họng, hai chân đập lung tung. Võ Tông đưa lưỡi dao lên miệng cắn chặt, khom người xuống, hai đầu gối dè chặt hai chân Kim Liên không cho dẩy dụa, hai tay luồn vào trong bụng Kim Liên, lòi hết tim gan lục phủ ngũ tạng ra. Cả một gian phòng nhuộm đầy máu đỏ. Nghênh Nhi thấy máu thì hai tay ôm mặt không dám nhìn.

Kim Liên tắt thở, hưởng dương ba mươi hai tuổi.

Thật là:

Một mối oan cừ, thanh xuân táng mệnh

Một cây đao sáng, hồng phấn vong thân

Chín vía du du về Diêm la điện

Ba hồn diểu diểu tới Uông tử thành

Tuyết sơ xuân làm gãy liễu kim tuyến

Gió lạt nguyệt thổi rơi cành mai ngọc

Thân kia chôn ở chốn nào

Hồn kia rồi sẽ tìm vào nhà ai.

Thấy Kim Liên bị thảm sát, Vương bà quên cả sợ, tri hô lên:

- Trời ơi, kẻ giết người...

Tức thì một làn chớp bạc lóa lên, đầu Vương bà đã lìa khỏi cổ. Giết hai người xong, Võ Tông đem lục phủ ngũ tạng Kim Liên, dùng đao đào hố, chôn ở sau nhà.

Xong xuôi thì khoảng canh một, Võ Tông quay vào. Nghênh Nhi nói:

- Chú ơi, cháu sợ quá.

Võ Tông bảo:

- Cháu ơi, chú không biết làm sao hơn.

Đoạn qua nhà Vương bà định giết luôn cả Vương Triều. Nhưng số Vương Triều chưa chết, nghe tiếng kêu của mẹ lúc này, Vương Triều biết là Võ Tông bạo hành, vội chạy sang xô cửa trước, đẩy cửa sau, tất cả đều khóa chặt bên trong, vội chạy ra tri hô lên rồi đi tìm toán lính tuần. Đồi bên hàng xóm sợ oai Võ Tông, không ai dám lên tiếng, chứ đừng nói gì chạy tới tiếp cứu.

Lúc Võ Tông vượt tường sang nhà Vương bà thì thấy đèn vẫn sáng, nhưng trong ngoài không có một ai, bèn mở tung rương tủ của Vương bà thấy ngoài quần áo, còn có tám chục lạng bạc và ít tư trang. Võ Tông gói hết lại, xách đao về nhà dặn dò cháu gái; rồi đang đêm ra khỏi huyện, tìm đến với vợ chồng Trương Thanh ở Thập tự pha.

Về sau, Võ Tông trở thành Đầu đà, lên Lương Sơn tụ nghĩa...